

Se întoarse și pași mai departe, cu grijă să nu calce pe vreunul din oșteni. Șandru îl urmă mirat. Străjile erau împărțite de jur împrejurul taberei și Trohin trecu pe la fiecare. După ce primiseră vestea năvalei miazănoptenilor, Trohin trimisese un călăreț la Goagă, satul său, cu porunca să-i ridice pe toți oștenii și să-i aducă în graba mare la Hermeniuc. El însuși îi mînase pe oștenii săi, care erau parte din Goagă, parte din Hermeniuc, în acest din urmă sat. Hermeniuc rămăsese fără stegar, care îl însoțea pe Grincu la Bradu Înalt, iar lui Trohin i se poruncise să strîngă steagurile din amîndouă satele și să-i urmeze cît mai grabnic cu putință. De îndată ce sosise și steagul din Goagă, fără să le mai lase oamenilor timp de odihnă, Trohin îi pornise spre miazănoapte și de atunci călăreau întruna. Mai venise un călăreț cu vești despre înaintarea miazănoptenilor, care se strîngeau în număr mare pe malul rîului Iordan. Încă nu se petrecuseră decît ciocniri mărunte, dar iscoadele spuneau că de mult nu se mai pregătise asemenea adunare de miazănopteni.

Trohin își încheiase ocolul taberei aproape fără să-i vorbească lui Șandru și la vremea cînd se îndreptau spre străjile de la cai, se făcuse destulă lumină ca să-și poată desluși fețele, iar în tabără oștenii începeau să se miște.

— Și așa, zise Trohin deodată, de parcă și-ar fi urmat o vorbă dinainte, ați fost însoțiți de o fată care, după ce vi l-au răpit pe Soare, a ales să-și urmeze calea singură-singurică și fără nici o ocrotire. Cam neobișnuit, nu crezi?

— Foarte neobișnuit, mormăi Șandru, luat prin surprindere.

Apoi se ocări singur pentru neprevădere. Era limpede că mai devreme sau mai tîrziu – cel mult cînd se ajungea la judecată și toate împrejurările răpirii lui Soare aveau să fie îndeaproape cercetate – trebuiau să răspundă la asemenea întrebări. Mai ciudat era că Trohin, care chiar avea alte griji în clipa aceea, găsise răgazul să chibzuiască la soarta Linei. Asta arăta că Gruia avea dreptate și că împrejurarea era de mai mare însemnătate decît părea la prima vedere. Așa că Șandru trase aer în piept și se grăbi să urmeze:

— Așa i-am spus și noi, dar nu voia să asculte nimic. Era așa de speriată și așa de hotărîtă să nu mai aibă nimic de-a face cu mărginimea și cu mărginenii, încît n-am putut-o ține. În alte împrejurări, măcar unul dintre noi ar fi însoțit-o, dar trebuia să-l slobozim pe Soare sau așa credeam noi atunci și asta ni s-a părut de mai mare însemnătate. De altfel, așa cum stau lucrurile acum, pare că pe noi ne amenință primejdiile mai mari decît pe ea.

— Cum se poate? zîmbi Trohin. Pe noi care mergem la luptă, se poate, dar în oricare din satele noastre ar fi fost pe deplin la adăpost, așa cum sunt și femeile și copiii noștri. În schimb, pe unde se duce ea, bîntuie niscaiva tîlhari, sau nu?

Șandru, blestemînd limbușia lui Soare, se grăbi să întocmească un răspuns:

— Poate, dacă aveam mai mult răgaz, puteam s-o înduplecăm să vină cu noi, dar nici n-a vrut să audă. N-am putut-o ține nici pînă l-am îngropat pe bietul Vrabie, Maica să-l primească în sînul ei, a încălecat și dusă a fost...

Și înaintea ochilor i se arătă, ca aievea, chipul Linei, călare pe armăsarul ei înaripat, gata să-și ia zborul. Arătarea era atît de vie, încît lui Șandru i se tăie răsuflarea și simți același gol înlăuntrul său ca atunci cînd plecase ea. Începu din nou, ferindu-se să-l privească pe Trohin:

— Nu e chiar așa departe pînă la conacul fratelui ei și, pe măsură ce înaintează spre miazăzi, are tot mai mulți sorți să întîlnească așezări omenești și să primească ajutor...

— Chiar așa, îi tăie Trohin bînguiala, cum îl cheamă pe fratele ăsta?

— Ăă... Huru, cred, îngăimă Șandru.

O clipă mai tîrziu își mușcă limba. Nu apucase să se gîndească la asta pînă atunci, dar Lina fiind ceea ce era, fără îndoială toată povestea pe care le-o spusese lor despre cine era și unde se ducea era o născocire.

— Huru... chibzui Trohin cu fruntea încrêțită. Huru... nu-mi aduc aminte de nici un domn cu așa nume prin părțile astea.

— Are moșia pe lîngă Selena, adăugă Șandru săritor, trăgînd nădejde că Trohin nu mai pusese aceste întrebări și altcuiva dintre ei.

— Hm... Și unde călătorea ea cînd i-au jefuit tîlharii?

Întrebările veneau prea repede pentru ca Șandru să apuce să născocască ceva care să sune cît de cît de crezut, așa că zise:

— O trimeea fratele ei să se mărite.

— Cu cine?

Șandru chibzui că a rosti în legătură cu asta numele hatmanului Ursu, care se sfîrșise nu demult din pricini nedeslușite, însemna să sfîrșească un roi de viespi mai primejdios decît putea el acum prevedea. Afară de asta, sosise vremea să se mai și burzuluiască.

— Nu știi! Cineva din mărginime, dar nu-i știi numele. Și am început să mă satur de atîtea întrebări! Suntem bănu-iți de ceva? Dacă da, de ce anume? Dacă nu, de ce atîtea bănuieli?

— Pentru că mergem la război și oricărei căpetenii îi place să știe și ce lasă în urmă, nu numai ce are înaintea, răspunse Trohin, fără să pară cîtuși de puțin mișcat de aprinderea lui Șandru. S-a dovedit că au fost puse la cale urzeli chiar sub nasul meu și asta nu-mi place deloc. De altfel, oricine merge la război cu mărginenii se află supus stegarilor mărginenilor, chiar dacă nu e el însuși mărginean, n-ai știut asta?

— Nu, mîrîi Șandru. Îmi închipui că așa or să spună la judecată și cei care l-au răpit pe Soare.

Trohin își schimonosi fața în ceva ce putea părea un zîmbet, dar nu era.

— Și asta se poate întîmpla și tocmai de asta am nevoie să știu tot ce e de știut despre întîmplarea asta. Ca să putem face față la orice învinovățiri ni s-ar putea aduce.

Rămaseră o clipă așa, înfruntîndu-se din priviri, apoi, spre marea ușurare a lui Șandru, se apropie de ei unul din oșteni, care avea a-i vorbi lui Trohin. Acesta îi întoarse spatele lui Șandru fără alt cuvînt, iar Șandru se grăbi să se întoarcă la tovarășii săi, să le spună ce se întîmplase și să se potrivească în minciuni.

Înaintau și în ziua aceea prin cîmpia nesfîrșită, sub un cer plumburiu care părea din clipă-n clipă că dă să se reverse

în potop de ploaie și totuși n-o făcea. Ici-colo se zăreau petece de pădure, pe care drumul lor le ocoli, și o dată trecură printr-un sat, foarte asemănător cu Hermeniuc, de unde oștenii plecaseră deja cu toții spre Straja Lumii. Primăvara făcea să izbucnească pe fața câmpiei întinderi de flori de toate culorile, care îi mai răpeau din mohorală, dar n-avea nimeni răgaz să se bucure de vederea lor. Călăreau cât puteau de repede fără a-și istovi caii, de care aveau să aibă nevoie în bătălie. Trohin nu le îngăduia peste zi decît răgazuri scurte pentru a îmbuca din ce bucate își aduseseră de acasă.

— O să fie destul de-ale gurii pentru un război întreg? întrebă Șandru, fără să se aștepte la vreun răspuns.

Soare însă zise:

— Ce avem la noi ne ajunge pe cîteva zile și între timp în fiecare sat au rămas cîțiva bărbați cu însărcinarea de a strînge bucate pentru oaste. Le încarcă pe cai de povară și vin în urma oastei, cît de repede pot. Așa fac la fiecare război.

— Tu de unde știi?

— Mi-a spus Iarca, răspunse Soare nepăsător.

Șandru credea că știe care din oștenii din Hermeniuc era Iarca, deși nu era întru totul sigur. Soare, în cele cîteva zile de cînd se afla cu steagul lui Trohin, izbutise să intre în vorbă și să se împrietenească cu o mulțime dintre oșteni, care îl primeau cu plăcere la focurile lor și cu care vorbea vrute și nevrute. Șandru, care era mai sfios din fire, și Gruia, care era mai scump la vorbă, îl urmăreau cu minunare. Mărginenii, fără a fi nici dușmănoși, nici puși cu tot dinadinsul pe păzit taine, nu îi țineau deoparte pe cei trei drumeți, dar nici nu le căutau tovărășia. Șandru chibzui că pesemne Trohin îi prevenise să nu se încreadă prea tare.

Era pe la amiază cînd zăriră în depărtare cum se apropie de ei un pîlc de călăreți. Nu erau mulți, vreo cinci doar, dar Trohin porunci alor săi să strîngă rîndurile. Cei trei drumeți se văzură prinși la mijloc, înconjurați de oșteni din toate părțile. La scurtă vreme putură vedea că nou-veniții erau și ei înveșmîntați ca mărginenii, mai puțin unul. Șandru, lungindu-și

gîtul să vadă mai bine, chibzui că nu era decît de cîteva zile în mărginime, dar se întîmplaseră atîtea, încît aproape uitase că nu toată lumea se îmbrăca în țesături de lînă cenușii și cafenii. Călărețul care se apropia, în fruntea alaiului său, purta o cămașă verde cu înflorituri negre la guler, la mîneci și la poale și peste ea, aruncată doar pe umeri, o scurteică îmblănită. Era un bărbat de vîrstă mijlocie, cam cîrnos la față și la trup, cu chipul foarte alb și cu părul bălai și creț, retezat scurt deasupra unei frunți înalte. Vorbea întruna cu însoțitorii săi și vîntul le aduse zvon de rîsete.

— Păi, ăsta-i Peri, rosti cu bucurie unul din oșteni.

Trohin, care călărea în fruntea steagului, fornăi pe nas și își opri calul. Toți din urma sa făcură la fel.

— Cine-i Peri? întrebă Șandru cu jumătate de glas.

Soare strînse din umeri, ca înciudat că nu știa răspunsul, își trase calul puțin mai în urmă și începu să șopocăiască cu unul din oșteni.

Între timp, micul pîlc ajunsese în fața lor. De la cîteva pași depărtare, Peri ridică mîna dreaptă ca binețe.

— Războinicul să vă dea putere, mărgineni, strigă el cu voce puternică, și ocrotirea Maicii fie asupra ta, stegare Trohin!

— Întelepciunea Sfetnicului să vă îndrume, dădu răspuns Trohin cu glas măsurat.

Lui Șandru îi păru că poate simți, de la locul său, răceala ce pornea de la el.

— Ce veste despre miazănopteni?

— Cînd am plecat noi, acum două zile, bătălia era pe cale să se dea, a doua zi poate, răspunse Peri cu același glas pătrunzător și un freamăt de nemulțumire trecu prin rîndurile oștenilor.

— Și pentru noi care-i porunca? întrebă Trohin.

— Nici o poruncă nouă. Mergem înainte către Jardan și abia acolo vom vedea ce e nou.

— A, zise Trohin, ridicînd acum puțin glasul. Mă gîndeam că doar noutăți foarte însemnate și cu mare greutate pot hotărî un oștean să plece de la oaste chiar în ajunul unei bătălii.

Însoțitorii lui Peri se încruntară la el. Doar Peri însuși își păstră zîmbetul netulburat.

— A fost poruncă, dar nu pentru voi, zise el. Înainte de a porni încoace, ne-am abătut prin Crihană, unde porunca era să se strîngă cinci steaguri din cinci sate și toți aceștia întîrziiau. Ajungînd acolo, am aflat pricina întîrzierii: stegarii nu se înțelegeau între ei. Am izbutit să-i împăcăm repede și au pornit la drum cu nădejdea că vor ajunge la timp pentru bătălie. Pe urmă am pornit încoace.

— Fără poruncă? întrebă Trohin.

Mîinile i se încleștau pe oblîncul șeii.

— Nu era poruncă pentru voi, zise Peri din nou. Era știut că veți întîrzia, din pricina nefericitei întîmplări care te-a trimis spre miazăzi. Am venit să vedem cum s-a sfîrșit, căci vrajba și sfada între stegari și județi sunt mai dăunătoare pentru mărginime decît orice dușman din afară...

— Așadar, ai venit fără poruncă, zise din nou Trohin.

Părea că se stăpînește cu oarecare greutate, deși Șandru nu vedea de ce. Și însoțitorii lui Peri, care zîmbiseră cu înțeles cîtă vreme el vorbise despre sfada de la Crihană, se încruntau acum din nou la Trohin. Doar Peri era netulburat.

— Am tras nădejde că ne veți primi și ne putem întoarce împreună. Drept să spun, eram dornic să aflu ce s-a întîmplat de fapt. Prin oaste umblă tot felul de zvonuri, de cînd au ajuns Grincu și Jitu, și nimeni nu știa ce să creadă. Aceștia trebuie să fie megieșii!

Se îndreptă spre cei trei drumeți cu un zîmbet larg și mîna întinsă și mărginenii îi făcură loc fără să aștepte îndemn, lui și însoțitorilor săi.

— Eu sunt Peri, fiul lui Resa, de loc din Cununa Rîului, de la marea cea mare, rosti el voios. Am bătut cale chiar mai lungă decît voi ca să ajung pînă aici, unde se întîmplă toate lucrurile însemnate. Și voi sunteți...?

Vorbise tuturor, dar se uita numai la Soare. Acesta îi răspunse:

— Eu sunt Soare... și se opri, aproape înecîndu-se.